

CAROLINE
ERIKSSON

DINGE

Psichologinis
trileris

Alma littera

I

Plieninis laivelis skrodžia žaliai juodą vandenį kaip peilis. Saulė kabo žemai, vasaros pabaigos vakaras jau kaip reikiant išibėgėjęs. Sėdžiu užsimerkusi priekyje ir į veidą tykstant purslams bandau įveikti blogumą, kuris plinta po kūną kartu su laivelio kryptelėjimais. „Galėtų šiek tiek sulėtinti“, – pagalvoju. Tarsi skaitydamas mano mintis, Aleksas taip ir padaro. Lėtai atsigręžiu. Sėdi laivagalyje padėjęs ranką ant pakabinamo variklio rumpelio. Raumeningas kūnas tiesiog alsuoja pasitikėjimu. Plikai skusta galva, ryškūs žandikauliai ir susikaupimą išduodanti raukšlė virš nosies. Apie vyrus paprastai nesakoma, kad jie gražūs, bet Aleksas būtent toks. Visada taip maniau ir tebemanau.

Staiga be jokio išpėjimo išjungia variklį. Valtis sūpuodamasi stoja. Ant suolelio tarp mūsų įsitaisiusi Smila supasi į taktą. Pasilenkusi apkabinu per pečius ir laikau, kol atgauti pusiausvyrą. Ji instinktyviai įsikimba mažais pirščiukais į ranką, o aš pajuntu viduje kylančią šilumos bangą. Nutilus variklio burzгимui aplinkui viską apgaubia tyla. Plonos ir šviesios kaip linai Smilos garbanos šmėžuoja visai prieš akis. Jau taikausi lenktis ir įbesti nosį į švelnius plaukučius, bet Aleksas ištiesia rankas prie irklų.

– Nori pabandyti?

Smila akimirksniu paleidžia mane ir nekantraudama pašoka.

– Eikš, – šypsosi Aleksas. – Tėtis pamokys irkluoti.

Ištiesia jai ranką ir prilaiko, kol dukra eina į laivagalį. Ši puola jam į glėbį ir patenkinta plekšnoja per kelius. Aleksas parodo, kaip reikia laikyti irklus, tada uždeda savo rankas ant josios ir lėtai judesiais pradeda irkluoti. Smila krykštaudama nusijuokia taip, kaip daugiau niekas nemoka. Stebiu juoko duobutę jos kairiajame žande, kol vaizdas ima lietus. Tada nusuku žvilgsnį į ežerą ir paskęstu jo platybėse.

Aleksas tvirtina, kad „kokiame nors registre jis tikrai turi oficialų pavadinimą“, bet čia jį visi vadina Šiurpu. Tai dar ne viskas. Dar pasakoja vieną už kitą baisesnes istorijas apie tai, ką tas ežeras sugeba. Gandus, kad jo vanduo neva užkerėtas ir gali įsismelkti į žmones, aptemdyti jiems protą ir priversti nelaiminguosius daryti siaubingus dalykus. Šiose vietose yra dingę tiek vaikų, tiek suaugusiųjų, be to, buvo pralietas kraujas. Na, pasak padavimų.

Iš minčių pažadina liūdnas ir šiurpus garsas virš vandens. Atsisuku jo pusėn. Akies kampučiu matau, kad Aleksas su Smila taip pat. Garsas pasikartoja. Žemas, kimus vaitojimas, virstantis ausį režiančiu riksmu. kažkas suplasnoja ir kiek toliau vandens paviršiumi nusklendžia tamsus šešėlis. Po akimirkos jo nebėra, tarsi ežeras būtų prarijęs. Nei pūkštelėjimo, nei raibulių. Aleksas viena ranka apkabina Smilą, o kita rodo į tolį.

– Naras, – paaiškina. – Kartais sakoma, kad tie paukščiai yra iš priešistorinių laikų. Tikriausiai dėl skleidžiamo garso. Daugeliui jis atrodo bausis.

Atsisuka į mane, bet aš žiūriu į Smilą ir nepagaunu jo žvilgsnio. Mergaitė ilgai ir susikaupusi stebi vietą, kur dingo naras. Galiausiai atsigręžia į Aleksą ir susirūpinusi klausia, ar paukštis neiškils įkvėpti. Šis juokdamasis paglosto jai plaukus ir paaiškina, kad naras gali išbūti po vandeniu kelias minutes. Nėra ko jaudintis. Dar prideda, kad tie paukščiai retai išnyra ten pat, kur panėrė.

Tada kimba į irklus ir įveikia likusį atstumą. Smila vėl įsitaisto valtys viduryje nugara į mane. Apžiūrinėju jos profilį ir švelniai apvalius skruostus, kol mergaitė toliau stebi vandens paviršių. Paukštis. Negali jo pamiršti. Suka galvą, kur jis dabar ir kaip gali taip ilgai išbūti po vandeniu. Pakeliu ranką, norėdama nuraminti ir paglostyti nugarytę. Tą akimirką Smila sujuda ir pasuka galvą taip, kad veido nebesimato. Aleksas šypsosi jai, ji tikriausiai atsako tuo pačiu. Visiškai pasitiki. Jei tėtis sako, kad paukščiui viskas gerai, vadinasi, taip ir yra.

Iki kranto lieka vos dešimt metrų. Maža salelė vidury Šiurpo. Ten mes ir keliaujame. Pažvelgiu į vandenį ir bandau prasiskverbti akimis į gelmę. Galiausiai apačioje šmėkšteli besiplaikstančiomis žolėmis apaugęs dugnas. Darosi vis sekliau. Jūržolės glosto valtys korpusą kaip ilgi, gleivėti žalios spalvos pirštai. Virš galvų siūbuoja iš šonų styrančios aukštos nendrės. Atsirėmus į krantą Aleksas pakyla ir praeina pro mus su Smila. Nuo žingsnių valtys susiūbuoja. Tvirtai įsikimbu į kraštą ir užsimerkiu, kol supimas praeina.

Aleksas ištraukia virvę ir gerai pririša laivelį prie artimiausio medžio. Tada ištiesia ranką, ir Smila puola prie jo, tuo pat metu sagstydamasi gelbėjimosi liemenę. Skubėdama užmina man ant kojos ir alkūne stukteli į dešinę krūtį. Garšiai aikteliu, bet ji nepastebi. Nors gal ir pastebi, tik nekreipia

dėmesio. Taip nekantrauja prieiti prie tėčio, kad visa kita nesvarbu. Visiems, kas juos matė, nekyla abejonių, kad Aleksas yra didžioji Smilos meilė. Kai ėjome nuo namelio į prielauką, žingsniavo, aišku, šalia jo. Tiksliau, straksėjo. Įkypai krintantys saulės spinduliai skverbėsi pro medžių vainikus ir maišėsi su džiaugsmingu vaiko čiauškėjimu. Netrukus jie su tėčiu keliaus į negyvenamą salą! Kaip tikri piratai. Smila buvo piratų princesė, o tėtis galėtų būti... gal piratų karalius? Mergaitė juokėsi ir nekantriai tempė jį už rankos. Jai vis atrodė, kad eina nepakankamai sparčiai. Aš pėdinau keliais žingsniais atsilikusi.

Nužvelgiu juos stovinčius greta. Pasilenkusi prie Alekso mažylė laikosi įsikibusi už kojos mažomis, švelniomis rankutėmis. Nedaloma vienybė. Tėvas ir dukra. Jie sausumoje, aš vis dar valtyje. Dabar Aleksas ištiesia ranką man ir kilsteli antakius. Aš dvejoju, jis tai pastebi.

– Eikš, brangioji. Čia juk šeimos iškyla.

Šypsosi. Mano žvilgsnį patraukia Smila. Mūsų akys susitinka. Stovi kažkaip keistai atkišusi smakrą.

– Eikit be manęs, – ištariu prikimusiu balsu. – Aš palauksiu čia.

Aleksas dėl visa ko dar kartą pabando prisikviesti, bet kai vėl papurtau galvą, gūžteli pečiais ir atsisuka į Smilą. Išvertęs akis nutaiso tokią miną, kad mergaitės akyse sužimba laukimas.

– Žiūrėkite, salos čiabuviai, čia ateina tėtis piratas ir piratų princesė Smila!

Tuo pat metu užsimeta dukrą ant peties, o ši krykščia iš laimės. Tada pasileidžia bėgte į skardį. Viena salos pusė stasėsnė už kitą. Būtent prie jos ir prisišvartavome. Tačiau Aleksas įsibėgėja ir neleidžia įkalnei pristabdyti žingsnių. Beveik

jaučiu pieno rūgštį jo kojose. Ir jausmą Smilos pilve kabant žemyn galva. Tada jie pasiekia viršų ir dingsta iš akių.

Lieku sėdėti valtyje ir klausausi vis labiau tolstančių balsų. Po valandėlės pasilenkiu į priekį ir atsargiai pasimasažuoju sustingusias, jautrias strėnas. kažkas paskatina pasilenkti dar labiau ir persisverti per kraštą. Vanduo po valtimi visai nurimo ir ežeras vėl pasidarė neįveikiamas akims. Nebematau, kas yra giliau. Į mane žvelgia tik ištįsęs mano pačios atvaizdas. Galiausiai leidžiu sugrižti mintims apie tai, kas nutiko vakar vakare ir šiąnakt. Apmąstau kiekvieną žodį ir judesį, tuo pat metu stebėdama apačioje bėgiojančią savo pačios akių atspindį. Tariuosi matanti, kaip su kiekvienu prisimintu įvykių fragmentu žvilgsnis vandenyje darosi vis tamsesnis. Nevalingai priliečiu kaklą. Praeina valandėlė. Kelios minutės. Amžinybė.

Tada sumirksiu ir tarsi prabundu, lyg būčiau visai praradusi laiko pojūtį. Kiek taip prasėdėjau? Krūptelėjusi apsiveju rankomis šonus, kad bent kiek sušilčiau. Saulė leidžiasi virš medžių viršūnių nudažydama dangų kraujo raudonumo juostomis. Pūsteli vėsus vakaro brizas, ir man pasidaro kaip reikiant šalta. Pasirąžiusi įsiklausau, bet negirdžiu nei Alekso šūkalojimų, nei Smilos krykštavimo. Tik vienišas, kažkur iš toli sklindantis naro klyksmas. Man pašiurpsta nugara. Ar dar ne metas baigti piratų žaidimus ir salos tyrinėjimą? Tada prisimenu mergaitės užsidegimą. Tikrai nenorės taip greitai baigti nuotykių. Tikriausiai nuėjo aplink salą. Dabar gal žaidžia slėpynių kitame jos gale. Gal todėl jų ir negirdžiu.

Užsimerkusi prisimenu, kaip šįryt jiedu dūko virtuvėje. Mąstau apie Alekso energiją ir kantrybę žaisti ilgai, ilgai. Tada, kai kitiems tėčiams jau seniausiai nusibostų. *Eime,*

brangioji, metas grįžti prie valtės. Mama laukia. Aleksas niekada taip nepasakytų. Jis geras tėtis. Atsimerkiu ir dar kartą persisveriu per kraštą. Jaučiu, kaip tamsus vandens paviršius traukia žvilgsnį.

Geras tėtis.

Geras tėtis.

Geras tėtis.

Vėl atsisėdus ir toliau negirdėti nė garso. Nei balsų, nei juoko. Net naras nutilo. Valandėlę kiurksau nekrutėdama ir įtempusi ausis. Staiga pradėdu suvokti. Nereikia lakstyti po salą, ieškoti ar desperatiškai šaukti juos vardu. Nereikia keltis ir lipti į krantą. Žinau ir taip.

Aleksas ir Smila nesugrįš. Jie dingo.